

συνήθων ὑποσχέσεων περὶ διορθώσεως τῶν πραγμάτων, ἀφοῦ προεχειρίσατο μάγιστρον καὶ πρωτοστράτορα τὸν Ρωμανὸν Σκληρόν, γόνον ἀνάξιον ἑνὸς τῶν ἰσχυροτάτων τοῦ κράτους οἰκῶν, ἐπέστησεν ἀμέσως τὴν προσοχὴν εἰς τὸν σέβρον Στέφανον Βοϊσθλαῦον Ὁ Στέφανος ἐπρεπε βεβαίως νὰ πολεμηθῆ, διότι μὴ ἀρκούμενος εἰς τὴν ἐπανάστασιν τῆς Σερβίας ἐπεχείρει ἐπιδρομὰς εἰς τὰς περικειμένους χώρας τοῦ κράτους. Ἀλλὰ τὸ ἔργον ἐπρεπε νὰ ἐπιτραπῆ εἰς ἄνδρα ἀνάξιον αὐτοῦ· ὁ δὲ Κωνσταντῖνος ἀνέθηκε τὸν σωφρονισμόν τοῦ Στεφάνου εἰς τὸν τότε ἀρχοντα Δυρραχίου Μιχαήλ, ὅστις, εἰς ὧν τῶν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη διορισθέντων στρατηγῶν, οὐδεμίαν εἶχε πείραν πολεμικῶν πραγμάτων. Ὅθεν ἐνέβαλε μὲν κατὰ Ὀκτώβριον εἰς Σερβίαν μετὰ 60.000 ἀνδρῶν, καὶ ἐδήλωσε τὴν χώραν ἀκωλύτως ἀλλ' ὅταν ἐπέστη ἡ ὥρα τῆς ἐπιστροφῆς προσεβλήθη ὑπὸ τῶν πολεμίων διερχόμενος ὁδοὺς ἀποκρήμους καὶ στενοχώρους, ἀπέβαλε 40.000 ἀνδρῶν, ἐν οἷς 7 στρατηγοὺς, καὶ διεσώθη ἕλεεινὸς μετὰ τῶν ἀθλίων λειψάνων τῆς μεγάλης ἐκείνης στρατιᾶς.

Μετ' ὀλίγον, ἀποθανόντος τοῦ πατριάρχου Ἀλεξίου τῆ 20 Φεβρουαρίου 1043, προεχειρίσθη οἰκουμενικὸς πατριάρχης ὁ Μιχαήλ Κηρουλάριος (ἢ, καθὼς λέγει αὐτὸν ὁ Νικηφόρος Βρυέννιος, Κηρολλάριος), ὃν εἶδομεν πρὸ δύο ἔτων συνομόσαντα κατὰ τοῦ Ὁρφανοτρόφου καὶ θέλομεν ἴδει πρωταγωνιστήσαντα ἐν τῷ μεγάλῳ ζητήματι τῆς τῶν ἐκκλησιῶν διαιρέσεως. Συγχρόνως δὲ δύο ἐξεργήγουντο στάσεις μαρτυροῦσαι τὴν νοσηρὰν τῶν πραγμάτων κατάστασιν. Ἡ Ζωή, ἐν τῷ βραχεῖ διαστήματι κατὰ τὸ ὁποῖον ἐκβέρνησε μεταξὺ Ἀπριλίου καὶ Ἰουνίου τοῦ προηγουμένου ἔτους, εἶχεν ἀποφασίσει συνελθόν τι πέμψασα εἰς Ἰταλίαν στρατηγὸν αὐτοκράτορα τὸν ἡρωικὸν Γεώργιον Μανιάκην. Ἐὰν ὑπῆρχεν ἄνθρωπος ἰκανὸς νὰ ἀνορθώσῃ τὴν εἰς τὰς δυτικὰς ἐκεῖνας χώρας κυριαρχίαν τῆς βασιλείας, βεβαίως ἦτο ὁ κατὰ τὰ Ρήματα καὶ ἐν Δραγίναις νικηφορήσας στρατηγός. Κατὰ δυστυχίαν ὁ Μανιάκης εἶχε παλαιὰς ἀφορμὰς διενέξεων πρὸς τὸν Ρωμανὸν Σκληρόν, τὸν ὁποῖον εἶδομεν ἀναδειχθέντα ὑπὸ τοῦ Μονομάχου μάγιστρον καὶ πρωτοστράτορα. Ὁ Σκληρὸς οὗτος οὐδεμίαν εἶχε προσωπικὴν ἀξίαν, ἀπέβη δὲ ἤδη παντοδύναμος διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι ὁ Μονομάχος, ὅστις φυσικῶ τῷ λόγῳ οὐδεμίαν ἠδύνατο νὰ ἔχη πρὸς τὴν Ζωὴν ἀγάπην, ἀνεπλήρου τὴν ἔλλειψιν ταύτην διὰ τῆς ἀφοσίωσεως αὐτοῦ πρὸς τὴν ἀδελφὴν τοῦ Σκληροῦ τὴν ὁποῖαν ὁ λαὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ τὸ ἀφελέστερον ὠνόμαζε Σκλήραιναν. Ὁ δὲ ἀδελφός της, ὠφελούμενος ἐκ τῆς ἰσχύος ἦν ὡς ἐκ τούτου προσέλαβε, διετέλει δηῶν καὶ κείρων τὰ κτήματα τοῦ ἀπόντος Μανιάκη, τὰ ὁποῖα ἦσαν γείτονα τῶν κτημάτων τοῦ Σκληροῦ ἐν τῷ θέματι τῶν Ἀνατολικῶν, καί, τὸ χεῖριστον, περιύβρισε τὴν συζυγικὴν αὐτοῦ τιμὴν. Καὶ οὐδὲ εἰς ταῦτα ἠρκέσθη ἀλλὰ κατέπεισε τὸν Μονομάχον νὰ παύσῃ τὸν Μανιάκην καὶ νὰ διορίσῃ ἀντ' αὐτοῦ ἄθλιόν τινα πρωτοσπαθάριον, ὀνόματι Πάρδον. Ἐκ τούτων πάντων παροξυνθεὶς ὁ ἐν Ἰταλίᾳ στρατηγὸς τὸν μὲν Πάρδον ἐφόνευσε, περιβληθεὶς δὲ τὸ διάδημα καὶ τὰ ἄλλα τῆς βασιλείας παράσημα διεπεραιώθη μεθ' ὅλου τοῦ στρατοῦ ἀπὸ Ὑδροῦντος εἰς Δυρράχιον, ἵνα βαδίσῃ ἐπὶ τὴν πρωτεύουσάν. Τότε ὁ βασιλεὺς εἰς πολλὴν ἐμπεισῶν ταραχὴν ἔγραψεν αὐτῷ παρακαλῶν νὰ ἀποθέσῃ τὰ ὄπλα καὶ ὑποσχόμενος πᾶσαν εὐεργεσίαν. Ἀλλ' ὁ Μανιάκης ὑπῆρξεν ἀμετάπειστος, ὥστε ἐδέησε νὰ ἀποσταλῆ κατ' αὐτοῦ δύναμις, ἡ δὲ στρατηγία ἀνετέθη εἰς εὐνοῦχόν τινα Στέφανον πρὸ μικροῦ ἔτι διατελέσαντα ἕνα τῶν θαλαμηπόλων τῆς βασιλίδος. Τοιοῦτου ἀντιπάλου δὲν ἠδύνατο εἰμὴ νὰ κατισχύσῃ ὁ ἀπὸ δυσμῶν ἐπερχόμενος μέγας στασιαστής. Ὅθεν συγκροτηθείσης μάχης περὶ Ὁστροβόν, καθ' ἣν ὁ Μανιάκης προπορευόμενος τῶν ἰδίων ταγμάτων λαμπρῶς ὡς πάντοτε ἠγωνίσαστο, τρέπονται οἱ περὶ τὸν Στέφανον, καὶ ἤδη ὁ στρατὸς ἀνευφήμει ὡς βασιλεῖα τὸν